

ЦЕРВОНЕ

СЕЛО

15 БЕРЕЗНЯ 1933

5

ЖУРНАЛ

В СЕУКРАЇНСЬКОЇ
ЦЕНТРАЛЬНОЇ
ВИКОНАВЧОЇ
КОМІТЕТ

Колгоспниці! Ваше місце в перших лавах борців за зойснення шости вкзівок вождя нашої партії тов. Сталіна. Борітеся за організаційно-господарське зміцнення колгоспів, за високий сталий врожай.

Організацією міцних виробничих бригад, ліквідацією знеосібки, своєчасним збиранням насіння, опачуванням агротехніки — зміцнімо колгоспне виробництво, забезпечимо перемогу 3-ої більшовицької весни.

ХАЙ ЖИВЕ 8 БЕРЕЗНЯ — МІЖНАРОДНЕ СВЯТО ЖІНКИ-ТРУДІВНИЦІ

З М І С Т

	Стор.
Є. Рудіна—Міжнародне пролетарське свято	1
Мучнікова—8 березня 1932 року	3
Леонідов—На ередодні 3-ої більшовицької весни	5
Сорока—Підсум. н XVII партконференції в маси	7
Голлев—Високий сталий врожай—центральна задача	9
РАДБУДІВНИЦТВО	
Соснін—Готування кадрів—ударна задача сільрад	11
Лімберг, Райгородський—Депутатська група в полі	12
НА МІСЦЯХ	
Лісовицький—Не забезпечують керівництва колгоспами	13
Бутченко—Досвід Балочківської сільради — відсталям	14
Райський—Ударництво—запорука своєчасної сівби	15
І. Д.—Ліквідувати пшеничний борг	15
Дж. Л.—Лікнепробота заведбана	15
ЗА КОРДОНОМ	
В. Н.—Далекий Схід і Близький Захід	16

ЧЕРВОНЕ СЕЛО

Пролетарі всіх країн, єдніться!

ЖУРНАЛ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЦЕНТРАЛЬНОГО ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ

ВИДАННЯ VII РІК Адреса редакції: Харків, майдан Тевелева, ВУЦВК
Телефон: комутатор ВУЦВК № 2-91

15 березня 1932 р.

№ 5

МІЖНАРОДНЕ ПРОЛЕТАРСЬКЕ СВЯТО

Почата від радянської влади спарава (соціалістичного будівництва) може бути посунута уперед лише тоді, коли, замість сотень жінок, в ній візьмуть мільйони й мільйони жінок.

(Ленін, т. XVI, стор. 361).

Міжнародній комуністичній жіночий день — 8 березня відбувається цього року в умовах, що мають всесвітньо-історичне значення.

Величезні успіхи соціалістичного будівництва, більшовицькі темпи індустріалізації країни, побудова і пуск 518 нових підприємств, серед яких маємо такі індустріальні велетні, як Харківський Тракторний завод, завод ім. Сталіна (кол. АМО) та інш.; соціалістична реконструкція сільського господарства та зміцнення його технічної бази (організація нових 1040 МТС), розвиток радгоспного будівництва й колективізація переважної більшості бідняцько-середняцьких господарств та ліквідація на цій базі куркуля, як кляси у вирішальних сільсько-господарських районах—все це створило сприятливі умови для успішного вивершення фундаменту соціалістичної економіки в третьому році п'ятирічки і остаточно вирішило Ленінове питання: «хто—кого» на користь соціалізму.

Виконання в останньому, вивершеному році велетенського плану народного господарства забезпечить вивершення п'ятирічки в чотири роки і забезпечить перехід до здійснення плану другої більшовицької п'ятирічки — п'ятирічки, що її основним політичним завданням є «остаточна ліквідація капіталістичних елементів та кляс взагалі, цілковите знищення причин, що породжують клясові відміни й експлуатацію та подолання пережитків капіталізму в економіці та свідомості людей». (3 резол. XVII партконференції).

Під знаком величезних досягнень на всіх фронтах соціалістичного будівництва в 1931 році, велетенського плану 1932 року та гігантських перспектив другої п'ятирічки, — трудящі маси Союзу РСР святкують цього року день 8 березня.

В капіталістичних країнах цей день відбувається в умовах надзвичайно важкої, глибокої економічної кризи, катастрофічного падіння виробництва, масового припинення роботи фабрик—заводів, надзвичайного загострення соціальних та політичних суперечностей капіталістичного суспільства. Імперіалістичні хижакі шукають собі порятунку від загибелі в підготові нових імперіалістичних війн.

На наших очах—відбувається вже така війна на Далекому Сході—в Китаї, де японський імперіалізм під захистом Ліги націй та згодою імперіалістів всесвіту, веде жорстоку, криваву боротьбу за розподіл Китаю та поневолення китайського трудячого народу. Разом з тим імперіалісти шалено готуються до інтервенції та збройного нападу на генеральний штаб Світової революції—на Союз РСР.

Нечуваними темпами в капіталістичних країнах зростає безробіття, яке перевищило вже 40 млн. робітників, зубожіння багатомільйонних мас трудячого селянства дійшло краю. Трудяще жіноцтво, яке ще більше відчуває на собі наслідки злиднів і визиску капіталістичного ладу та безробіття, перебуває в жахливих матеріальних і побутових умовах.

За таких умов, умов перемоги соціалізму в країні рад і наближення моменту вирішальних кривавих боїв між працею та капіталом в капіталістичних країнах—трудящі маси всієї земної кулі цього року святкують міжнародній комуністичній день 8 березня, день огляду досягнень і участі трудящих жінок СРСР в будівництві соціалізму, день підсумування участі трудящих жінок капіталістичних країн у загальній революційній боротьбі міжнароднього пролетаріату проти капіталу день намічення ними головних завдань дальшої їхньої клясової боротьби за остаточної перемогу комунізму в цілому світі.

Оглядаючи в день міжнароднього жіночого свята свої досягнення,—трудяще жіноцтво країни рад може ними пишатися. Ці досягнення—є наслідком загальних досягнень соціалістичного будівництва в СРСР, ці досягнення є також наслідком величезної уваги, що її протягом всіх років революції приділяє комуністична партія та уряд здійсненню заповіту Леніна щодо залучення до справи соціалістичного будівництва мільйонів трудящих жінок.

В країні будованого соціалізму ці ленінові настанови перетворюються в життя.

Жінка-трудівниця радянського союзу посідає почесне місце в бойових загонах будівників соціалістичного будівництва, посідає і почесне місце в лавах багатомільйонних працівників соціалістичного народного господарства, йде в передових шерехах ентузіястів соціалістичної праці—ударників-бійців за виконання промфінпланів і виконання п'ятирічки в чотири роки.

Індустріалізація країни, розвиток важкої промисловості, розгортання виробництва засобів виробни-

БІБЛІОТЕКА УРСР
ІНВ. 8003984

тва, соціалістична реконструкція сільського господарства й створення міцної технічної бази для с.-г. виробництва—привело до величезного зростання виробничих сил та зростання добробуту робітничої класи в Союзі РСР, до цілковитої ліквідації спадщини капіталізму—безробіття.

Потреба народного господарства в робітничих кадрах надзвичайно велика й попит на робітну силу в Союзі невинно зростає. Ввесь час росте кількісний склад робітничої класи в цілому, зростає з року в рік питома вага жінок в народньому господарстві. В 1931 році у народньому господарстві УСРР працювало понад 991 тисяча жінок (це колгоспного сектора), що дорівнює 27,5% до всієї кількості працівників в 1931 р. в народньому господарстві України. За 1931 рік втягнуто нових 323 тисячі жінок. Кількість робітниць в радгоспах і МТС збільшилася протягом 31-року на 44 тисячі.

Так само в складі кооперованої людности питома вага жінок досить велика: 56% кооперованих жінок до загальної кількості членів має споживча кооперація. Кустарно-промислова кооперація відіграє велику роль в соціалістичному народньому господарстві. В 1931 р. кустпром-кооперація України виробила продукції на 810 млн. крб. Питома вага кооперованих жінок в системі промислової кооперації по всіх групах на 1-1—32 р. дорівнює 24,7%; по виробничим групам—відсоток збільшується до 30,4%. В 1932 р. відсоток кооперованих жінок має зрости по виробничим групам до 36,1%, а по всім групам (трудовам і виробничим) до 29,4%, цебто до одної третини всіх кооперованих в системі промислової кооперації.

Актуальною проблемою соціалістичного будівництва є підготовка кваліфікованих технічно-озброєних кадрів. Робітниця й колгоспниця настирливо завойовують позиції в учбових закладах всіх систем та всієї мережі вищої й середньої освіти, збільшуючи з року в рік кількість жінок в учбових закладах.

Соціалістична й технічна реконструкція сільського господарства підносить на незнану до цього височину роль жінки в сільсько-господарському виробництві та ставить на всю широчину питання підготовки кваліфікованих жіночих кадрів для соціалістичного сільського господарства.

Заповіт Леніна, що «кожна куховарка повинна вміти керувати державою», радянська влада, керована від комуністичної партії, здійснює шляхом залучення робітниць і колгоспниць до органів диктатури пролетаріату—до Рад.

Зростаючи, активність трудящих жіночих мас—робітниць і колгоспниць, дає підвищення питомої ваги жінок в складі рад останніх перевиборів (1930-31). В складі сільрад маємо 20,9% жінок (проти 17,5%—28-29 р.). В складі міських рад—23,2% жінок (проти 21,4%—28-29 р.), в селищних радах—22,3% жінок (проти 21,1%—1928-29 р.), і в складі РВК маємо 18% жінок (проти 17,8%—1928-29 р. р.).

Жіночий радянський актив робітниць і колгоспниць, що працює щодня на практичній роботі рад, в секціях, комісіях та бригадах—набагато перевищує кількість обраних до рад жінок й надалі вимагає найпильнішої уваги від керівництва міських, селищних і сільських рад та райвиконкомів щодо дальшого залучення робітниць і колгоспниць до ан-

гивної участі їх в повсякденній роботі рад та переведення серед жінок глибокої масової виховної роботи.

Трудівниця Радянського Союзу добре зарекомендувала себе і на громадській роботі. Міжнародна організація допомоги борцям за революцію «МОДР» має в своїх лавах 22,6% жінок, 23% жінок в складі провідних органів цієї організації.

Міжнародне становище вимагає від нас найпильнішої уваги до зміцнення обороноспроможности країни Рад. В членських лавах організації, що силами радянської громадськості зміцнює обороноздатність нашої країни—ОСОАвіахему—близько одної третини жінок 29%. Десятки тисяч жінок охоплені навчанням воєнних знань в гуртках, спеціальними курсами тощо.

Алеж ні в якому разі не можна на цих досягненнях заспокоїтися. На всю широчину стоїть теж перед органами влади і радами питання дальшого втягнення нових кадрів дружин робітників і колгоспниць на виробництво та виховання з них кваліфікованих робітників соціалістичного виробництва й свідомих будівників соціалістичного суспільства. У вивершенні суцільної колективізації та остаточної ліквідації на цій базі куркуля як класи, жінки-колгоспниці повинні відіграти велику роль.

Залучення жінки-колгоспниці до організаційно-господарського зміцнення колгоспів та організації праці в колгоспах—одне з важливіших чергових завдань в роботі рад серед колгоспниць. Використання повнотою жіночої праці в колгоспах ще не налагоджене. Цій справі треба приділити велику увагу, бо залучити жінку-колгоспницю до соціалістичного с.-г. виробництва—це значить включити її до лав активних борців за соціалістичну перебудову сільського господарства, до лав активних будівників соціалістичного будівництва.

Готуванню кваліфікованих кадрів для соціалістичного сільського господарства партія та уряд приділяють велику увагу. Але ж на цій дільниці, особливо в готуванні масових кадрів—бригадирів з жінок—є великий прорив. До готування кваліфікованих жіночих с.-г. кадрів—ради повинні поставитись, як найуважніше, щоб забезпечити дальші успіхи колгоспниць на шляху опанування техніки виробництва.

Побутове обслуговування робітниць і колгоспниць є передумовою їх активної участі в будівництві, передумовою залучення трудящої жінки до праці в народньому господарстві. Забезпечення робітниць і колгоспниць побутовими закладами—невідкладне завдання в повсякденній роботі рад.

Отже, за умов виконання й надалі ленінових заповітів щодо втягнення мільйонів жінок до соціалістичного будівництва, виконання настанов партії та уряду щодо роботи серед жінок, піднесення їхньої кваліфікації та найкращого обслуговування їх побутовими закладами,—трудяще жіноцтво країни рад, під випробованим керівництвом комуністичної партії та радянської влади—досягне ще більших успіхів і прикладе всіх зусиль до виконання п'ятирічки за чотири роки, створення бази для виконання пляну другої п'ятирічки й тим самим зміцнення фортеці міжнародної революції—СРСР.

8 БЕРЕЗНЯ 1932 РОКУ

КАПІТАЛІСТИЧНУ КРИЗУ ПЕРЕТВОРИТИ НА СВІТОВУ РЕВОЛЮЦІЮ.

Кожного року, з року—в рік пролетарі всіх країн, під проводом комінтерна, в день святкування міжнароднього жіночого дня, мобілізують сотні мільйонів трудівниць на виконання чергових завдань.

Обставини, за яких визначатимуть цей день трудящі жінки капіталістичних країн, характеризується нечуваною кризою, що душить і паралізує весь капіталістичний світ.

В капіталістичних країнах налічується зараз понад 40.000.000 чол. безробітних. Таких чисел безробіття не знала ще історія капіталізму. Таку саму картину кризи бачимо ми там й у сільському господарстві. Різке падіння цін на с-господарські продукти зменшення засівної площі, різке погіршення економічного стану селянина—ось що характеризує сільське господарство в капіталістичних країнах.

Голод, злидні, сотні мільйонів викинутих на вулицю трудящих жінок і дітей, що не мають шматка хліба, масові самогубства на ґрунті злиднів — от умови в яких відзначатимуть день 8 березня пролетарки країн капіталу.

Такі наслідки капіталістичної системи господарювання чимраз більше революціонізують робітничі маси. Наочно переконавшись у всій брехливості і продажности соціал-зрадників і фашистів, що кличуть до мирного розв'язання протиріччя капіталізму, робітничі та селянські маси все більше стають під прапори компартії, що кличуть до рішучої боротьби проти буржуазії, за встановлення диктатури пролетаріату в цілому світі.

Революційний вихід з кризи—боротьба за скинення панування буржуазії—є головне гасло за яким має відбутися святкування 8 березня в країнах капіталу.

СРСР—ДОРОГОВКАЗ ПРИГНОБЛЕНИХ ЦІЛОГО СВІТУ.

У піднесенні дедалі більшої революційності робітничих та селянських мас капіталістичних країн, велетенську роль відіграють нечувані досягнення нашого соціалістичного будівництва, яких не знала жодна капіталістична країна навіть за доби найвищого свого розквіту. Величезні досягнення маємо і в сільському господарстві—в технічному його переозброєнні, в підведенні під нього міцної енергетичної бази, в колективізації, викорчуванні капіталістичних елементів, в утворенні міцного колгоспного господарства.

В 1930 р. на Україні ми мали колективізації 35%, на 1-IX—31 р. колективізовано 69,3% всіх господарств, 87,4% засівної площі. Загальна засівна площа зросла майже на мільйон гектарів, значно зросла площа під технічні культури. За 1931 р. промисловість озброїла сільське господарство машинами вдвоє більше ніж торік.

На весні 1930 р. на Україні було 133 МТС, а восени 154, а в 1931 р. на весні їх було вже 299, а восени 330. Якщо потужність тракторного парку

України в 1930 р. дорівнювала 161,092 механічних коней, то в 1931 р. ця потужність становить уже 284,577 кінських сил.

СРСР розмірами своєї продукції зараз посідає друге місце в світі. Ми випередили Англію і Німеччину, відстаємо тільки від ПАСШ. За 1931 рік продукційність нашої промисловости збільшилася на 21% в той час, як в капіталістичних країнах виробництво в 1926 року упало на 20%.

Ударниця-робітниця МТС т. Гончаренкова

За доби свого найвищого розквіту продукція капіталістичних країн становила не більше 6—8%. Ці цифри 21% і 8% яскраво свідчать про нечувані для капіталістичної системи господарювання досягнення, яких досягла наша країна під правильним проводом компартії, в боротьбі з правими і «лівим» опортунізмом, право лівацьким бльоком та примиренством до них, на базі розгорнутої хвилі ентузіазму та ударництва робітничих та колгоспних мас.

Плян четвертого останнього року п'ятирічки і плян другої п'ятирічки проектує нову велетенську картину нашого зростання і побудування соціалізму в нашій країні, утворення безкласового суспільства.

БУДЬ-ЩО ВИКОНАТИ ЗАВДАННЯ ВИВЕРШУВАЛЬНОГО РОКУ.

В міжнародній жіночий день — 8 березня робітниці, колгоспниці, всі трудящі жінки СРСР ще ви-

ще піднімуть хвилю ентузіазму та ударництва у виконанні конкретних завдань, спрямованих на успішне виконання плянів 4-го вивершувального року першої п'ятирічки. Успішне виконання намічених завдань в сільському господарстві та 3-ї більшовицької весни, буде мати величезне значення для виконання плянів всього народнього господарства.

На штурм—за виконання пляну хлібозаготівель в найближчі дні, за підвищення якості продукції, за збільшення врожайності, за зниження собівартості сільсько-господарської продукції, за організаційно-господарське зміцнення колгоспів, за дальшу боротьбу на вивершення колективізації та ліквідації в основному куркульні як класи, за більшовицьку підготовку та переведення 3-ї більшовицької весни, за опанування агротехніки, ліквідацію аграрної неписьменності, за більшовицьке здійснення вказівок т. Сталіна, за непримиренну боротьбу проти опортуністів різних гатунків— це

Жінки вивчають трактор

почесні, невідкладні завдання кожної колгоспниці, робітниці радгоспу, кожної біднячки й середнячки, односібниці.

Особливу увагу—культурно-побутовому обслуговуванню трудящої жінки на селі, розвитку громадського харчування та зміцнення кооперації. В 1931 р. у сезонних яслах сільських дітей було 750000, а на 1932 р. намічається кількість дітей охоплених яслами подвоїти до 1.500.000. Дитячими садками та дитмайданчиками по Україні в 1931 році було охопленим 140.000, в 1932 р. буде їх збільшенням до 741.000, а в 1933 р. передбачається охопити дітей дитсадками—1.395.000 чоловіка.

Першорядним завданням кожної трудящої жінки та всіх партійних, комсомольських та професійних, колгоспних і радянських установ—це дбати про розвиток та зміцнення цих закладів, за поліпшення та організацію громадського харчування, за покращення роботи нашої кооперації. **Розширення та зміцнення закладів культурно-побутового обслу-**

говування утворюють умови для залучення трудящої жінки до громадсько-корисної роботи у нашому господарстві, що в великій мірі сприятиме виконанню всіх накреслених завдань.

ПРОЛЕТАРКА й КОЛГОСПНИЦЕ, ЗМІЦНЮЙ ОБОРОНОСПРОМОЖНІСТЬ СРСР.

Радянська Україна й її досягнення—яскравий доріжок для світового пролетаріату на шляху до визволення від капіталістичного гніту. Буржуазія, як і завжди за своєю природою, шукаючи виходу з кризи у війні, насамперед готує війну проти СРСР. Події на Далекому Сході яскраво викрикують хижачку політику імперіалізму. Вони свідчать за те, що капіталісти, особливо ПАСШ, приймає всі міри, аби втягнути й СРСР в війну на Далекому Сході. І це в той час, коли Ліга Націй зараз на конференції в Женеві займається «балачками» про роззброєння, про ненапад одної держави на другу.

Що капіталісти похваляючись готуються до війни свідчать хоч би ще і ті факти, що військова промисловість не зважаючи на кризу, працює з цілковитим навантаженням. На цій же конференції роззброєння, капіталістичні держави відхилили радянського проєкта загального роззброєння. На Далекому Сході заворушилися білогвардійці—формуючи, отряди тощо.

Робітниці і всі трудящі капіталістичних країн у день 8 березня під гаслами: «руки тетя від СРСР», «усі на оборону передової ударної бригади світового революційного руху СРСР»,—рішуче повстають проти підлої політики інтервенції.

У нас, в СРСР, робітниці та колгоспниці відповідатимуть активною участю в зміцненні обороноспроможності нашої країни—шляхом зміцнення її обороноспроможності, виконанням всіх господарських завдань через набуття військових знань, через зміцнення нашої червоної армії. На відзнаку посилення обороноспроможності нашої країни мусимо, в відгук на заклик Полтавських робітниць та колгоспниць про організацію збіра на ескадрилью «8 березня»,—прийняти найактивнішу участь в цій роботі. Мусимо, відзначаючи день 8 березня, день міжнародньої солідарності трудящих жінок, посилити та зміцнити наші інтернаціональні зв'язки з робітницями та трудящими селянками країн капіталу.

В день 8 березня—всі трудящі жінки в бій за більшовицьке виконання всіх накреслених від партії й радвлди завдань. Активна участь всієї маси трудящого жіноцтва забезпечить нам успішне виконання в 1932 році плянів першої п'ятирічки, утворить нам міцну базу для утворення безкласового соціалістичного суспільства. Хай живе міжнародній день трудящої жінки.

Мучнікова.

Негайно покласти край будьякому недооцінюванню ваги живої тяглової сили, забезпечити посилення боротьби з негосподарним і хижачьким ставленням до коней.

(З постанови Комісії виконання при РНК УСРР).

НАПЕРЕДОДНІ ТРЕТЬОЇ БІЛЬШОВИЦЬКОЇ ВЕСНИ

ВИСОКИЙ СТАЛИЙ ВРОЖАЙ ТА ОРГАНІЗАЦІЙНО-ГОСПОДАРСЬКЕ ЗМІЦНЕННЯ КОЛГОСПІВ—ГАСЛО ТРЕТЬОЇ БІЛЬШОВИЦЬКОЇ ВЕСНИ.

Готування до 3-ої більшовицької весни цього року проходить в умовах величезного зростання колективізації в нашій країні. Ще червневий пленум ЦК ВКП(б) так характеризував те нове, що ми зараз маємо в нашому сільському господарстві: «**колгоспне селянство вже перетворилося на центральну фігуру хліборобства, колгоспи стали за основних виробників не лише хліба, але й найважливішої сільсько-господарської сировини (бавовник, цукровий буряк, сояшник тощо). Роля бідняка, середняка-одноосібника в сільсько-господарському виробництві стала другорядна. Завершується ліквідація глитайні як класи в зернових та сировинних районах СРСР.**»

Колективізація забезпечила значне підвищення рівня продуктивності сільського господарства, продуктивності праці, краще використання чужих засобів виробництва, засвоєння нової передової машинної техніки.

Потужний зріст нашої соціалістичної промисловості, велике поширення будівництва сільсько-господарських машин та тракторів, зріст виробництва мінеральних добрив, велика кількість машинно-тракторних станцій—дали змогу значно озброїти наше колективізоване господарство та радгоспи.

Наше колективізоване сільське господарство на сучасному його рівні, повинно дати значно більше продуктивності, ніж ми її мали до цього часу, та значно підвищити свою врожайність і товарність. В колгоспах ще дуже багато безгосподарності, безладдя та куркульського шкідництва, що значно шкодять соціалістичному сільському господарству. Зовсім недостатнє використання агротехніки, яка дає підвищення врожайності колгоспам. Недостатня ще, завдяки цим причинам, товарність, а звідси й зміцнення та підвищення прибутковості самого колгоспу.

Величезні і складні завдання, що їх поставлено перед цілою радянською країною—виконати п'ятирічку за 4 роки—ставлять особливо відповідальні вимоги перед сільським господарством—це забезпечити зріст продуктивності радгоспів, колгоспів, збільшити товарність, підвищити якість, щоб задоволити величезні потреби в продуктах епоживання для робітничої класи та сировиною нашу промисловість. Це основне настановлення повною й правильно буде виконане лише тоді, коли в основі всієї нашої роботи до весняної засівної кампанії буде гасло високої продуктивності праці, підвищення врожайності колгоспів.

ГОТУВАННЯ ДО ВЕСНИ—НАЙВІДПОВІДАЛЬНІШЕ ЗАВДАННЯ.

На весну 1932 року колгоспний сектор України посіє до 84% всієї площі землі всього селянського користування та має засіяти різними культурами 14.200.000 га, з загальної площі весняного сіву по Україні 19 млн. га. Це величезне завдання вимагає найважливішого ставлення до своєчасного проведення всіх підготовчих організаційних заходів, та за-

безпечення повнотою всіх матеріальних засобів, як от насіння, реманент до весняного засіву.

Основне, що має просякнути всю підготовчу роботу—є боротьба за якість. Це основне настановлення буде виконане, коли в основу всієї підготовчої роботи будуть покладені вказівки партії щодо організаційно-господарського зміцнення колгоспів та переведення правильної класової лінії в їх роботі, скерованої на боротьбу проти куркуля і його впливу, проти підкуркульницьких, розкладницьких елементів, за правильне розуміння і виконання від колгоспних мас своїх завдань в будіванні соціалізму та виконання своїх зобов'язань перед пролетарською державою.

Організаційно-господарське зміцнення колгоспів—визначає правильну організацію праці в колгоспі, дійсне запровадження відрядності, знищення

Бригада переглядає очищене зерно

куркульської зрівнялівки та знеосібки, організацію боротьби проти безгосподарності, боротьби проти втрат, проти шкідницького повсдження з реманентом і, особливо, з тяглом.

Шість історичних вказівок тов. Сталіна повинні забезпечити нові форми праці в справі підвищення продуктивності нашого господарства, повного виконання всіх якісних та кількісних показників. Тільки запровадження цих умов може забезпечити організаційно-господарське зміцнення колгоспів, підготову та проведення весняної сівби.

КЕРУВАТИ ГОТУВАННЯМ ДО ВЕСНИ—НАЙ- ВАЖЛИВІШЕ ЗАВДАННЯ СІЛЬРАДИ.

Найближчим керівником, що безпосередньо зв'язаний з колгоспом, та органом, через який пролетарська держава здійснює безпосередньо керівництво на селі—є сільрада. Величезна робота сільрад, щоденне оперативне керівництво, проведення в життя вказівок т. Сталіна в колгоспному виробництві, виконання своєчасно і повнотою завдань, що покладені на колгоспи—ось основний зміст роботи сільрад в величезному відповідальному готуванні до 3-ої більшовицької весни.

Збирання насіннєвих фондів, як найголовніша передумова вчасного та успішного переведення третьої більшовицької сівби, набуває значної по-

Депутатські групи складають соціалістичну угоду.

літичної. Своєчасна мобілізація насіння, сортозміна, очищення та протруєння в установленний термін, є найважливіші заходи в боротьбі за високий сталий врожай, особливо головної харчової культури пшениці.

Сільради та їх секції, депутатські групи, батрацько-бідняцькі групи колгоспів, повинні дати дійсно більшовицькі зразки в справі мобілізації насіння, методом розгорнення масової роботи серед широких мас колгоспників, односібників, бідняків, середняків; в непримиренній боротьбі проти класового ворога куркуля та його прибічників підкуркульників правих та «лівих» опортуністів, задаючи їм руйнальних ударів, треба будучи своєчасно мобілізувати насіння.

Найважливішим політичним завданням, під час підготовки до весняної сівби—є організація постійного керівництва, висування на відповідальну роботу найкращих самовідданих, клясово-витриманих колгоспників з бідняків середняків, очистка колгоспів від недобитків куркульні та підкуркульників, що де під де-де пролізли в колгоспи.

Сільради, разом з організаціями КНС, повинні в цьому напрямкові організувати роботу бідняцько-середняцьких груп в колгоспах, не адмініструючи, а дійсною масовою роботою забезпечити в колгоспах очистку. Особливо пильно треба підійти до справи підбору й підготовки основних кадрів в колгоспах, забезпечивши добір кращих ударників конюхів, трактористів, бригадирів в аkerівну роботу в

колгоспах з тим, щоб забезпечити дійсний класовий провід в колгоспі.

Основним з заходів повинно бути складання чіткого виробничо-фінансового пляну колгоспу. Правильно складений виробничо-фінансовий плян колгоспу визначає напрямок господарства колгоспу, його спеціалізацію, дає можливість успішно боротись за збільшення продуктивності господарства і товаровості. Правильне планування забезпечує чітку розстановку сил в колгоспі і вірне використання людської праці, тягла та реманенту. Виробничо-фінансовий плян передбачає всі заходи до виконання завдань колгоспу перед державою щодо владі товарової продукції.

Без пляну не має соціалістичного господарювання. В правильному плануванні всього нашого господарства, починаючи від загального державного пляну до пляну окремого колгоспу, що є складовою частиною загального пляну, ми маємо величезні переваги соціалістичного господарства перед капіталістичним. Ось чому треба надати проробці цих плянів найбільшій масовості, найбільшій активності, обов'язково проробити та затвердити ці пляни в сільраді, забезпечити при проробці їх найбільш чіткості, класовості, пильності та постійної допомоги й керівництва від сільради проведення цієї роботи.

Основне завдання під час підготовки до весняного сіву це проведення всіх, без винятку робіт колгоспу на відрядність, обов'язковий запис трудоднів не за час роботи, а за зроблену роботу, враховуючи не лише кількість але й якість роботи, застосовуючи вищу форму соціалістичної праці, соцзмагання й ударництво.

ОПАНУВАТИ АГРОТЕХНІКУ — ОПАНУВАТИ ВИСОКИЙ ВРОЖАЙ.

Вимога весняного засіву цього року—домогтися високого врожаю забезпечується запровадженням в життя агрономічної техніки. Здійснення агрополітичних заходів цілком можливе в кожному колгоспі і залежить виключно від стану організованості, свідомості та дійсної більшовицької роботи.

Додержання основних вимог агротехніки, це є не особиста справа кожного колгоспу, а завдання державного значення. Лише недостатня робота, опортуністичне ставлення на самоплив, бездіяльність багатьох сільрад привела до того, що постанови радянського уряду до виконання певних агрономічних заходів не запровадили колгоспи в життя. Обов'язок сільрад, спільно з управами колгоспів, під час підготовки до весняного засіву, рішуче по-більшовицькому забезпечити повне виконання всіх розпоряджень уряду в талузі агротехніки.

Але не лише цим повинна обмежитись діяльність сільрад. Головний чинник—це мобілізація колгоспників та свідоме ставлення їх до опанування агротехніки. Успіх в боротьбі за врожай буде забезпечений, коли не лише члени правління колгоспу, керівники талузів або бригадири опанують агрономічну техніку, а коли спільно з ними за опанування агротехніки ретельно візмуться всі колгоспники та колгоспниці, коли агротехпропаганда схопить колгоспну масу.

ГОТУВАННЯ ДО ВЕСНИ—НА ЗАСАДИ УДАРНОСТІ.

Величезна громадська масова робота в напрямкові систематичної щоденної агротехпропаганди повинна бути організована земельним та культурними секціями сільрад, притягаючи до проведення її керівництва агрономів, вчителів, студентів, кращих колгоспників-практиків. В забезпеченні підвищення врожайності, під час весняної сівби основну роль відіграватимуть терміни виконання всіх робіт, своєчасність їх проведення. Це залежить від організованості робочої сили в колгоспах, стану тяглової сили та реманенту. Особливо важливу роль буде мати стан кінської тяглової сили. Між тим на цьому фронті становище найбільш небезпечне.

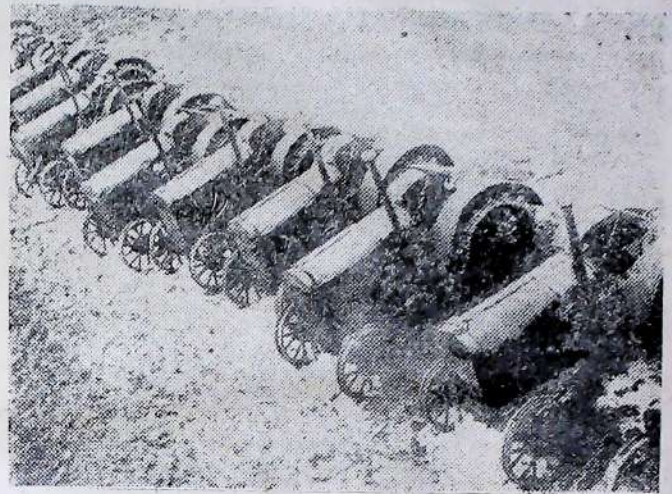
Остання постанова уряду в справі боротьби з хижацькою вибравкою коней, боротьби з знищенням їх, за встановлення жорстокої відповідальності колгоспів і колгоспників за стан тяглової сили дають, при наявності твердого адміністративного керівництва сільрад та широко-розгорнутої масової роботи, могутню зброю проти куркуля та його шкідливіцької роботи.

Готуючись до весняної сівби, треба в найближчі такі дні забезпечити виділення в колгоспах постійних конюхів та конеробітників на цілий рік й прикріпити їх до певних коней, перевірити склад конюхів, очистивши їх від клясово-ворожих куркульських і підкуркульських елементів. Перевірити стан ставень та поліпшити умови утримання коней.

Не менш важлива дільниця робіт—це своєчасне забезпечення ремонту всього реманенту в колгоспах. Здійснюючі ці основні вимоги в проведенні підготовчої роботи до весняного засіву, тим самим забезпечується організаційно-господарське зміцнення

колгоспів, їх сталість та успішне виконання всіх завдань.

На основі організаційно-господарського зміцнення колгоспів має проходити подальший зріст колгоспу, за рахунок неколективізованих бідняцько-середняцьких мас. Зокрема, це стосується районів

Відремонтвані трактори

Полісся та Правоберіжжя, де ще поза колгоспами залишилася досить значна частина індивідуальних господарств. Настирливою більшовицькою роботою над організаційно-господарським зміцненням колгоспів, ми забезпечимо завершення суцільної колективізації, забезпечимо успіх соціалістичної реконструкції нашого господарства, успіх 3-го більшовицького весняного сіву в четвертому вивершувальному році п'ятирічки.

Леонідов.

ПІДСУМКИ XVII ПАРТКОНФЕРЕНЦІЇ—В МАСИ

(Продовження, див. «Червоне Село» № 4).

З КРАЇНИ АГРАРНО-ІНДУСТРІАЛЬНОЇ, К КРАЇНИ ІНДУСТРІАЛЬНО-АГРАРНОЇ.

XVII партконференція зробила генеральний огляд досягнень, внутрішніх сил і можливостей соціалістичного господарства; боєздатності партійних лав і робітничої класи в цілому, виявила всі труднощі зросту і хвиби в роботі, на досвіді боротьби за розвиток провідної галузі народного господарства—промисловості та накреслила конкретний план дій, щоб переможньо вивершити першу п'ятирічку за чотири роки.

Країна будованого соціалізму, під керівництвом партії в 1931 році, вивершувальному році першої більшовицької п'ятирічки—вивершила фундамент соціалістичної економіки. Нагромаджено виключно багатий досвід клясової боротьби і перемог в боротьбі за соціалізм, за генеральну лінію партії в усіх галузях народного господарства і культури і передусім за політику індустріалізації, за перетворення СРСР на передову високо-розвинену індустріальну країну. Облік досягнень і політично-економічна аналіза цього досвіду, виявлення труднощів і хиб, найістотніша передумова виконання пер-

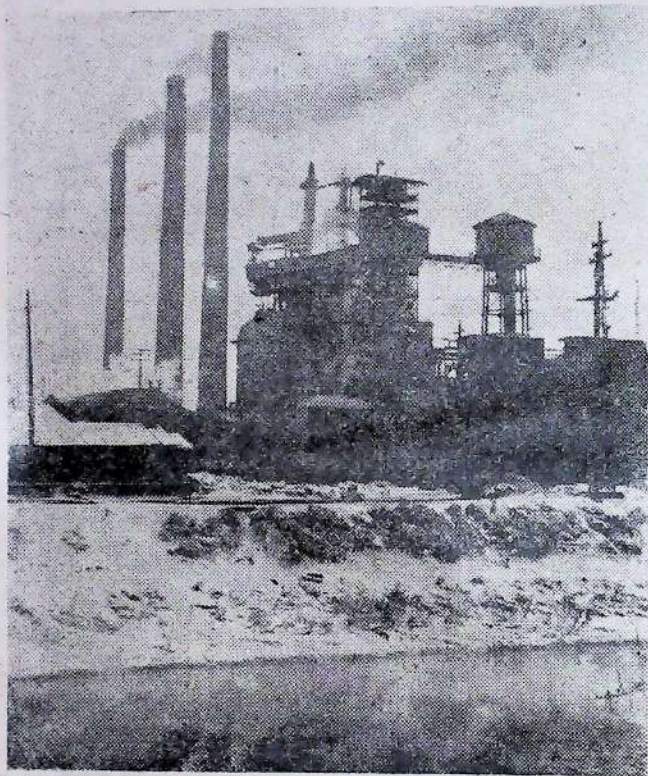
шої п'ятирічки за чотири роки і дальшого переможного руху за вивершення побудови соціалізму в СРСР. Отже, цілком природно, що на порядок денний XVII партконференції поставлено питання про числа народного господарства.

Перший підсумок роботи промисловості за 1931 рік, це величезний зріст промисловості проти 1930 року. Продукція всієї соціалістичної промисловості зросла на 21% проти 1930 року і, зокрема важка промисловість на 28%. В наслідок чого програму п'ятирічного плану на 1931 рік перевиконано на 13%.

Такі темпи зростання промисловості «не знала жодна капіталістична держава, навіть у кращі періоди капіталізму» (пост. XVII партконференції на доповідь т. Орліконікідзе), а сучасний стан промисловості в капіталістичних країнах, в наслідок найлютішої економічної кризи, характеризується величезним згортанням виробництва. В 1931 році вкладено в будівництво промисловості, керованої від ВРНГ—7 мільярдів крб., цебто більше ніж вкладено за попередніх 2½ роки. Зокрема «закладається міцний фундамент нової потужної вугільно-мета-

люргійної бази—Урало-Кузбаського комбінату» (з постанови XVII партконф. по доповіді т. Орджонікідзе), успішно виконується історична постанова XVI з'їзду ВКП(б) про його будівництво. Останні звістки говорять про близьке закінчення першої черги будівництва, перша домна Магнітогорського велетня вже почала працювати і йде підготовка допуску першої черги такого ж велетня в Кузнецькому.

Посунулося далеко вперед будівництво Дніпрельстану, найбільшої в світі гідроелектростанції та Дн.

Нові домни Краматорського велетня

провського промислового комбінату і забезпечено передстрокове закінчення цього будівництва та пуск в літку 1932 року.

Цей зріст капіталовкладень знаходиться в прямій залежності від піднесення всього народного господарства та зросту накоплень у ньому і передусім у самій промисловості. 31 року введено на 3¼ мільярди крб. нового основного капіталу, цебто стільки, скільки за попередні 2¼ роки. Це стало можливим лише за правильної лінії партії та прискорення самого будівництва в спосіб концентрації всіх сил на основних об'єктах нового будівництва та на вивершенні будівництва ряду найбільших об'єктів, закладених попередніми роками.

В наслідок цього «1931 р. і в січні 1932 р. пущено в експлуатацію Нижньо-новгородський автомобільний завод, Харківський тракторний завод, Московський автозавод, першу чергу Уральського заводу важкого машинобудування, Саратовський завод комбайнів, Уральський мідетопний завод, Хібіньський апарат, трубочатки і крекінги зокрема крекінг, збудований за системою радянських інженерів Шухова і Капелюшнікова... Пущено 79 вугільних шахт, потужністю 28 мільйонів тонн та електричних станцій потужністю на 1 мільйон кіловат, цебто майже стіль-

ки, скільки за два попередні роки (Зуївська, Штерівська, Кузнецька, Магнітогорська, Березнянська Теплоелектроцентрально та інші)». (З постанови XVII партконф. по доповіді т. Орджонікідзе).

Все це робить «грунтовні зміни в технічній базі народного господарства й утворює нові можливості швидкого руху вперед». (З пост. XVII партконф. по доп. т. Орджонікідзе). В капіталістичних країнах, під тиском кризи справа йде якраз навпаки.

ВАЖКА ПРОМИСЛОВІСТЬ ПОТУЖНА БАЗА ІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Під керівництвом партії, творчими зусиллями робітничої класи, на засадах широкого розгортання соціалістичного змагання й ударництва, — впроваджено широким масштабом нову техніку й засвоєно нові виробництва. Зразки впровадження і опанування нової техніки дають Сталінградський і Харківський тракторні, Московський та Нижнь-Новгородський автомобільні заводи тощо.

Дійдено величезних успіхів в реконструкції машинобудування, зокрема сільсько-господарського машинобудівництва, що в основному зовсім змінило асортимент продукції з розрахованого на дрібне і найдрібніше сільське господарство, на асортимент великого радгоспного й колгоспного сільсько-господарського виробництва.

Про величину цих успіхів та масштаби реконструкції машинобудування промовляє той знаменний факт, що немає зараз такої машини, яку не зробила б наша машинобудівельна промисловість.

Більш того, виробництво і конструкції, ряду машин, покликаних до життя соціалістичним характером нашого господарства і боротьбою партії за полегшення фізичної праці робітників невідомою капіталістичній техніці.

На базі розвитку і реконструкції машинобудування, 1931 року вперше було поставлено й почало розгортатися виробництво потужних машин та великого устаткування для електрифікації, нафтової, вугільної промисловості й чорної металургії. Засвоєно виробництво високоякісної сталі, і «усім цим утворено потужну виробничу базу, що забезпечує дальше технічне переозброєння народного господарства, зокрема сільського господарства». (Пост. XVII партконф. на допов. т. Орджонікідзе).

Одночасно з цим в капіталістичних країнах під впливом кризи і загрози соціалістичної пролетарської революції, що насувається, починається широкий рух проти техніки, удосконалення і вастосування машин.

В наявності величезний зріст робітничої класи, і зокрема нових робітничих та технічних кадрів та утворення передумов до дальшого їх зростання нечуваними масштабами. Протягом 1931 року робітників, що працюють на виробництві і будівництві, побільшено на 2 мільйони чоловіка. Навчалось учнів в учбових установах системи ВРНГ 1,8 млн. чолов.; випущено 21.000 нових інженерів і техніків. Разом з тим, забезпечено випуск інженерів і техніків у 1932 р.—38000 і в 1933 р. 85000 чолов.; випуск шкіл ФЗУ у 1932 році дорівнюватиме—350 тисяч.

Ці нові кадри робітників і техніків «гартуючись у боротьбі за опанування нової техніки, становитимуть найважливіші умови дальшого розгортання соціалістичної промисловості». (З постанов. XVII партконф. на доп. т. Орджонікідзе).

НЕПОХИТНО ЗДІЙСНЮЮЧИ ГЕНЕРАЛЬНУ ЛІНІЮ ПАРТІЇ СРСР ДІЙШОВ ВЕЛИЧЕЗНИХ ПЕРЕМОГ.

Рівнобіжно з цими досягненнями в СРСР в усіх капіталістичних країнах: величезне безробіття широким мас пролетаріату і нерепродукція технічних кадрів.

1931 рік, є вирішальним роком повороту всіх науково-дослідних закладів лицем до потреби промисловості і соц. господарства в цілому і передусім від академії Наук і їх інститутів. Наслідком цього, радянська промисловість збагатилася низкою науково-технічних досягнень, що вже реалізовані і реалізуються. Разом з тим, промисловість поставила перед науково-технічною думкою низку нових питань, що впливають з потреб так самої промисловості, як і інтересів цілого народного господарства. Значно зросла мережа науково-дослідних закладів промисловості і їх філіялів (з 141 до 205), збільшилися числом лави наукових працівників (з 6 до 12½ тисяч) та чимало зріс серед них робітничий прошарок.

В цей самий час капіталістична наука переживає таку ж кризу, як і усе капіталістичне господарство, згортають її роботи та значна частина наукових кадрів є безробітною.

Ми з успіхом застосовуємо в промисловості шість історичних вказівок т. Сталіна щодо організації і перебудови роботи промисловості в нових умовах. В наслідок цього значно зменшено плінність ро-

бітничих кадрів, досягнуто значних успіхів в закріпленні на підприємстві основних кадрів, на ряді підприємств досягнуто зменшення прогулів з неуважних причин, досягнуто також підвищення заробітку робітників, особливо провідних професій. Разом з тим, поліпшено проти минулого організацію праці і оперативне керівництво промисловою працею, що свідчить збільшення промислової продукції з місяця у місяць.

Нарешті, головним підсумком 1931 року є той факт, що «1931 року забезпечено виконання п'ятирічної промисловості за чотири роки; утворено могутню технічну базу всього народного господарства країни, передусім для реконструкції важкої індустрії, ... що дає змогу, поруч величезного дальшого розмаху в розгортанні високої індустрії, розвивати легку та харчову промисловість і утворює с.-г. машинобудування, електробудування та хемічну промисловість—нову технічну основу дальшої реконструкції й механізації сільського господарства». (З постанов. XVII партконферен. на доповід. т. Орджонікідзе).

Цим самим на тілі найлютішої, незваної ще в історії кризи капіталізму «ще раз блискуче ствердилися переваги соціалістичної системи господарства перед системою капіталістичною» (Пост. XVII парт. кон. на доп. т. Орджонікідзе). Ясно, що всі ці досягнення стали можливими лише завдяки неухильному здійсненню генеральної лінії партії, завдяки розгрому контрреволюційного троцькізму та правих опортуністів.

Сорока.

ВИСОКИЙ СТАЛИЙ ВРОЖАЙ—ЦЕНТРАЛЬНА ЗАДАЧА

(Чит. «Червоне Село» № 1).

ТРЕТЯ БІЛЬШОВИЦЬКА ВЕСНА — ЗАПРОУНА ВИВЕРШЕННЯ П'ЯТИРІЧКИ.

Більшовицька боротьба за якісні показники і цілковите виконання весняної сільськогосподарської виробничої кампанії 1932 року, що відбувається останнього, четвертого року п'ятирічки і на рубежі другої п'ятирічки побудови соціалізму в країні рад—набуває надзвичайно важливого господарчополітичного значення. Успішне виконання цілого народногосподарського плану 1932 року нерозривно пов'язане з успішним проведенням весняного сіву.

Якісна сторона роботи в цій продукції колгоспів, МТС, радгоспів і індивідуальних господарств, щоб мати високі й сталі врожаї та й збільшений вихід гуртової й товарової продукції сільського господарства має бути в центрі уваги всіх організацій, всіх колгоспів, колгоспників, робітників радгоспів і МТС. Той, хто не буде по-справжньому боротися за якісну поставу роботи, тим самим скерує свою ію проти постанови партії, проти настанов уряду. Найважливіше завдання весняної с.-г. кампанії 1932 року є організаційно-господарче зміцнення колгоспів, завершення в основному суцільної колективізації на Україні в цілому і ліквідації на цій основі куркульства як класу, зміцнення й дальшої розвитку радгоспів, більшовицька боротьба за якісні показники сільськогосподарського вироб-

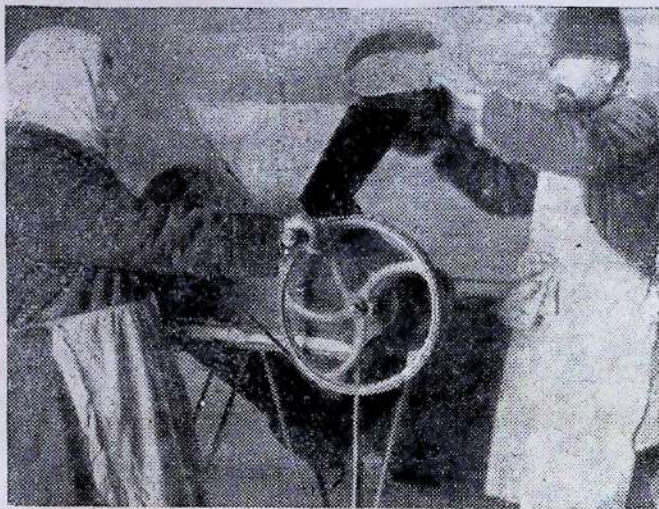
ництва, особливо за високі врожаї на основі масового застосування агротехніки й організації виробництва на засадах шости вказівок т. Сталіна» (Постанова РНК УСРР).

Вивозка гною

Це гасло має бути за боювний і провідний в практичній роботі багатомільйонних колгоспних мас, робітників радгоспів і МТС. Колгоспний сектор України зробився основним продуцентом не тільки зерна, а й головніших технічних культур, і має для

Цього всі передумови в формі 436 МГУ загалом на 201 тисячу тракторних сил, поліпшене матеріяльне і технічне забезпечення супроти минулого року, наявність тягла, що забезпечує бистре виконання сів-

Прочистка зерна

би 1932 року і високий врожай. Як мінімум з 8 зернових культур колгоспи України мусять здати найменше 11 центнерів з га врожаю.

З окремих ярових культур бойове завдання, конкретна боротьба—це довести врожай: ярової пшениці найменше 8 центнерів з га, ячменю—10 центнерів з га, вівса 8,5 центнерів з га, проса—9,6 центнерів з га, гречки—6,2 центнери з га, кукурудзи—12,5 центнерів з га.

Борючись за врожай ярових зернових, колгоспи мусять одночасно забезпечити підвищення врожайності і технічних культур, що їхній врожай надто низький проти можливостей в умовах України.

Треба допевнитись, щоб мати врожаю буряка найменше 150 центнерів з га, бавовни—4,5, конопель—4,2 льону—4, тютюнів, махорки—20 центнерів цигаркового—15, жовтого — 7,2.

Цю конкретну задачу колгоспи повинні виконати, організувавши справжню більшовицьку боротьбу за її здійснення виконання.

ОПАНУВАТИ АГРОТЕХНІЧНУ ФОРТЕЦЮ

Особливо важливу вагу в підвищенні врожайності набуває сучасне запровадження цілого комплексу агротехнічних заходів—це одна з важливіших умов.

Основні агротехнічні заходи, що їх треба вчасно взяти, це:

Боронувати зяблеву оранку. Цю роботу треба виконувати ранньої весни, інакше чимало осінньо-зимової вологи буде втрачено через бистре випарювання і зяб; і в результаті цей один з важливіших чинників підвищення врожайності не дасть потрібного ефекту;

Сіяти рядковими сіялками, сіяти ранні ярові треба негайно по тому, як підсохне ґрунт і можна буде виконувати польові роботи;

Сів, як правило, треба закінчити на Степу найпізніше за 7 день, в Лісостепу—10 день і в Поліссі—12 день. Сів пізніх культур треба закінчити найпізніше за 10—12 день.

Вплив часу на врожайність засіву можуть характеризувати ось ці дані: в Харкові на дослідних станціях ярова пшениця, що була посіяна 1 травня дала 12,83 центнера з га врожаю, посіяна 10 травня—9,66 центнерів, а 20 травня 6,16 центнерів; ячмень 1 квітня—12,8 центнерів, 10 квітня — 10,87 центнерів, а 20 квітня—6,69 центнерів з га.

Ще разючіші дані маємо на Полтавській дослідній станції: ярова пшениця, засіяна 8 квітня, дала 20,3 центнера, а 4 травня—9 центнерів з га. Ячмень, засіяний 8 квітня—13,7 центнерів, а 4 травня—6,25 центнерів з га. Ця мова чисел найбільший доказ того, що час сіву має надто важливу вагу в боротьбі за високий врожай.

Сіяти на стерні бункером. Надаючи важливіше значення вчасному сіву, треба в окремих колгоспах, де бракує робочої тягової сили, щоб вчасно засіяти рядковими сіялками, сіяти під бункер.

Але годиться сказати, що поширення засіву бункером на стерні, коли в змога засіяти вчасно рядковими сіялками, не може сприяти збільшенню врожаю.

Вчасна оранка. У зв'язку з чималим недоконанням плячу зяблевої оранки для підвищення врожайності найранньої весни треба, щойно можна почати оранку, зорати стерну, обов'язково і негайно поборонувати зоране поле.

Тов. Шупьга—кращий кінничий артилі «Селянин»

Агрегатний спосіб обробітку й сіву. Щоб успішно виконати польові весняні роботи агрегатний спосіб матиме надзвичайно важливе значення. Робити це треба так: при тракторній роботі агрегат склада-

тиметсья з такого набору машин і з такою послідовністю роботи: трактор, плуг, борона, сіялка; кіпноу тягловою силою: кіні, плуг, борона, сіялка.

Готування засівного матеріалу до сівби. Насамперед треба, щоб колгосп цілком забезпечив себе засівним матеріалом, згідно з пляном засіву. Наявний засівний матеріал треба забронювати весь і ніяким чином не витратити на інші потреби, завівши суворошу відповідальність і за відповідний схов зерна.

Весь засівний матеріал найпізніше до 15-III треба почистити на трієрах, сортувалках (залежчо від культури), щоб жодного пуда непротрушеного зерна не засіяти.

Сортування. Сортове зерно чимало збільшує врожай, проти звичайного, рядового. Кожний колгосп ще зимового періоду має поклопотатися, щоб обміняти своє зерно на сортове.

Чималу вагу для підвищення врожайності має гній. У нас вивозять гній на поля дуже поволі. Потрібно пришвидшити темпи, щоб виконати урядову задачу. Кожна управа колгоспу, сільрада мусять негайно позбутися перешкод і, вивізши гній, виконати задачу колгоспу.

В центрі уваги всіх партійних організацій і колгоспів має бути боротьба проти ховрахів і інших шкідників сільського господарства та й боротьба проти бур'янів. Не можна допустити в 1932 році, щоб через незорганізованість боротьби з бур'яном і шкідниками сільського господарства ми втратили десятки й сотні мільйонів пудів хліба. Ми маємо цілковиту змогу повнотою здійснити всі ці агротехнічні заходи та й інші вимоги агротехніки.

тим самим мати високі врожаї. Для цього треба цілком позбутися млявості в наших колгоспах, некультурного ведіння господарства і взятися по-більшовицькому зорганізувати колгоспне виробництво. Не може бути в 1932 році у нас тих самих хиб, що були минулого року.

ОРГАНІЗАЦІЯ ТРУДА — ВИРІШАЛЬНА ЛАНКА ВИСОКОГО СТАЛОГО ВРОЖАЮ.

Щоб мати високі якісні показники, треба зліквідувати знеосібку, правильно зорганізувати працю, цілком запровадити відрядну роботу і визначати працю колгоспника і якістю і кількістю виконаної роботи.

Зорганізовуючи колгоспні маси навколо господарчо-політичних задач весняної засівної кампанії, навколо конкретних задач колгоспу і коло кожної постійної виробничої бригади, здійснюючи контроль над виконанням задач через маси, колгоспи України і МТС цілком виконають програму весняної засівної кампанії і висунуть зустрічний плян про підвищення врожайності.

Борючись за якість сільсько-господарського виробництва, за виконання якісних і кількісних показників третьої більшовицької весни, кожний колгосп і колгоспник тим самим робить велику вкладку в державний фонд, щоб успішно завершити п'ятирічку за чотири роки і створити потужну базу для другої п'ятирічки.

А. Голяев.

РАДБУДІВНИЦТВО

ГОТУВАННЯ КАДРІВ—УДАРНА ЗАДАЧА СІЛЬРАД

Своєчасне й повне закінчення реконструкції сільського господарства взагалі і, зокрема, виконання завдань третьої більшовицької весняної сільсько-господарської кампанії—в значній мірі залежить від своєчасної підготовки технічних виробничих кадрів робітників сільського господарства, як-от: полеводів, трактористів, ковалів, інтесивників тощо, бо **технічно озброєний колгоспник, є певна запорука остаточної перемоги, соцгосподарювання.** «Техніка в період реконструкції вирішує все». (Сталін).

Крім того, директиви партії та уряду про організаційно-господарське зміцнення колгоспів та потреба організації сільсько-господарського виробництва в колгоспах на базі загального зміцнення бригадної праці, як основного методу соціалістичного виробництва, рішуча ліквідація знеосібки та зрівнялівки—поставили перед сільрадами завдання укомплектувати курси нових масових кадрів для соціалістичного сільсько-господарського виробництва в кількості 257 тис. чоловіка. Виходячи з цих велетенських завдань, здавалося, що РВК та сільські ради, положивши в основу своєї роботи вказівки т. Сталіна, повинні були розгорнути широку роз'яснювальну роботу через сільради, секції та депутатські групи—на різних зборах, які провади-

лись—і провадяться в зв'язку з хлібозаготівлями—серед широких мас колгоспників для втягнення їх на учобу в різні туртки, на підготовку виробничих кадрів сільського господарства.

Проте, керівна роля РВК, М-Р та сільрад в галузі готування масових кадрів для радгоспів та колгоспів за період часу з серпня 1931 року майже відсутня, що в певній мірі характеризують показники того, яке місце посідало в роботі РВК та М-Р питання про готування масових кадрів на виконання постанов партії та уряду. Так, за матеріалами Оргвідділу, з 195 районів, що їх вивчено, де відбулося за час з I-VI по 31-XII 1931 року 2.861 засідань—питання про готування кадрів заслухано лише в 78 районах, що складає 40% вивченої кількості районів. З 14 сільрад, де за час з I-X—31 р. по I-II—32 р. відбулося 121 засідання, питання про готування кадрів заслухано лише в 4 сільрадах, а саме: Веремійській—Градиського району, Сталінській—Бурнаського району, Варварівській—Синельниківського району та Гольдендорфській—Одеського району.

Поруч того, що значна кількість районів та сільрад не ставила зовсім на обговорення президій

питання кадрів, в низка районів, що обговорювали це питання кілька разів, а саме: 20 районів заслухали це питання по два рази на своїх засіданнях та з райони (Очаківський, Троїцький, Попельнянський)—по три рази.

Проте, не скрізь, де питання готування кадрів і обговорено, райони та сільради підійшли до цього питання розгорнуто, зокрема — надто мало приділено уваги плановості, а особливо-перевірці виконання рішень президії.

Випуск курсантів-трактористів

Характерна метода, яку застосували райони та сільради—в перекладання роботи, пов'язаної з готуванням масових кадрів для сільського господарства, на спеціально утворені комісії або голів колгоспів, причому це відволікання призводило до більшості формального розв'язання питання, а в деяких районах і до того, що це питання протягом довгого часу не було розв'язане (Народницький, Чемеровецький). Майже у всіх районах та сільрадах констатується незадовільний стан з готуванням кадрів. Переважно РВК та М-Р відносять це за рахунок недооцінки від РКС, МТС, а особливо за рахунок бездіяльності колгоспів в підборі контингентів курсів та забезпечення постачанням.

Директиви партії й уряду в роботі районів та сільрад не найшли своєчасного практичного переломлення—на місцях цю справу значно затягнули й фактично лише в листопаді—грудні РВК і М-Р склали й затверджували на своїх засіданнях відповідні плани, а сільради навіть ще пізніше. До хибних моментів в готуванні кадрів слід віднести головне—слабий розворот масової роботи й, особливо, в здійсненні директив партії та уряду щодо готування кадрів для радгоспів та колгоспів з жінок колгоспниць та активісток з бідняцько-середняцьких верств села. Досить сказати, що за забезпечення жінок у складі утворюваних курсів подбав лише один район з 42 (Попельнянський). Питання готування кадрів слабо відбито в пресі.

В рішеннях районів у питаннях кадрів надзвичайно кволо відбито організаційна та керівна роля сільських рад; майже ніде не практиковано заслуховування сільрад на президіях РВК спеціально в питаннях готування кадрів, а сільради в свою чергу майже, як правило, жодного разу не поцікавились як це проходить по колгоспах.

Зовсім уникають від РВК та сільрад участь та роля в готуванні, а особливо в підборі та укомплектуванні курсів громадських організацій (КНС ТСО й інші).

Приклади дійсно розгорнутого керівництва в готуванні кадрів можна навести лише в деяких РВК та сільрадах РВК та Варварівська, Вереміївська, Сталінська та Гельденфорська (Заславський, Улаївський, Плисківський, Жмеринський) причому тут в процесі затвердження планів визначався певний контингент осіб, на яких покладалось відно відальності так за відповідний підбір курсантів, як і за нормальне проведення навчання.

Таким чином, вище наведені факти свідчать, що підготовка масових виробничих кадрів сільського господарства знаходиться під загрозою зриву й тому зараз завданням РВК, М-Р та сільрад щоб надолужити прогалини час—необхідно покласти усі зусилля на організацію турків для підготовки масових сільсько-господарських кадрів так в районних центрах, як і по сільрадах, притягнувши до цієї справи наявні агрономічні та тех. сили.

Соснін

ДЕПУТАТСЬКА ГРУПА В ПОЛІ

Правильна організація роботи депутатських груп сільрад у всіх етапах підготовного періоду до весняної сівби є першим засновком успіху більшовицького сіву. Успіх своєчасного виходу в поле та забезпечення повної озброєності у всіх процесах сівби вирішує чітка розстановка сил та організація мас навколо завдань підготовного періоду.

Депутатська група за цей підготовний період повинна допомогти сільраді, колгоспу в чіткому розташуванні бригад по виробничих ділянках, в цілковитому забезпеченні їх технічною озброєністю, в забезпеченні досвідченими бригадирами добре доглянутим конем; повністю мобілізувати добірне, протруєне насіння, організувати угноєння землі, перевірити справність реманенту від трактору до шлей. На цьому депутатська група, цілковито переключивши свою роботу лицем до бригади, до окремої колонії, до успішної супроти одно-

осібників, повинна побудувати організаційно-масову роботу на полі. Вихід в поле пов'язується з умінням швидко, оперативно перебудувати роботу депутатських груп.

Аджеж, справді, може статися, що депутатська група в колгоспі, приміром в 6—7 чоловіка в полі, матиме на якийсь виробничій ділянці 3 або 4 члени сільради, а на другій—1—2. Так само й радянський актив, який групувався навколо депутатської групи, опиниться по різних виробничих ділянках. Відсеіль постають нові організаційні форми роботи депутатських груп на полі.

За цих умов на виробничій ділянці на полі, в бригаді, в колонії де є найменш 3 члени, або канд. на членів сільради утворюється тимчасова депутатська група, а де менш 3 членів сільради—організатор радянської роботи. Таку розстановку тимчасових груп та організаторів радянської роботи, санк-

сільська рада. Відмінною особливістю роботи тимчасової депутатської групи на полі—ще більша гнучкість, ще більша оперативність, найбільш глибоке просичення у всі найдрібніші процеси виробництва даної дільниці та даної бригади, колони успішнішої супроти одноосібників тощо.

Не вистачило часу для тракторів — депутатська група, або організатор радянської роботи має не лише допомогти негайній доставці цього часу, а рішуче усунути перебої в постачанні тракторів горючим надалі; пристав кінь в плугі—негайна заміна його за рахунок резерву, виявлення причин, які довели коня до такого стану, виявлення конкретних носіїв цього зла, створення громадської думки—завдання депутатської групи.

Клясовий ворог—куркуль, його підголосок дає себе знати не лише в період підготовчої роботи до сівби, а головне в період самої сівби. Вони силкуються відтягнути строки сівби та погіршити якість засіву.

Депутатська група—організатор радянської роботи повинна стати на чолі соціалістичних форм праці й дати рішучу відсіч глитайським та опортуністичним впливам у виробництві. Популяризація досвіду кращих, плямування зривників, пехлюїв, ледарів, активізація навколо боротьби за темпи, за якість колгоспницького активу, членів наймитсько-незасадницьких груп, окремих незасадників — вирішальне завдання тимчасової депутатської групи.

Основним чинником правильної чіткої побудови роботи тимчасової депутатської групи на полі, правитиме добре налагоджений зв'язок з сільською радою та її секціями, з управою колгоспу, з бригадиром, з дирекцією МТС, радгоспу тощо. Наявність щільного зв'язку забезпечить оперативну роботу депутатських груп в полі, цебто можливість негайно сигналізувати сільраді або відповідній секції за прориви, за неполадки, перешкоди й ті причини, що

пероджують їх; но-більшовицькому організувати маси на рішуче усунення всіх хиб на місці.

Забезпечення культурно-побутових умов колгоспників під час виходу в поле, є також одною з вирішальних передумов виконання виробничих плянів. Добре організоване громадське харчування, доброякісність їжі, своєчасна доставка—невід'ємна частина конкретної роботи депутатських груп та радянського активу.

Продукційність праці й висока якість продукції упирається також в гарно організоване, культурне та медичне обслуговування: своєчасна доставка, азет, організація радіомовлення, медичних пунктів та інш., організація польових газет, що висвітлюють повсякденну роботу даної виробничої дільниці—ось засновки ударних темпів.

Проте, форми й методи роботи тимчасових депутатських груп не вичернюються лише їхньою участю в здійсненні завдань, що стоять перед сільською радою у полі. Як і в підготовчий період, тимчасові депутатські групи на полі ведуть виховну роботу, щоб створити навколо себе широкий радянський актив.

Керівник тимчасової депутатської групи й організатор радянської роботи на полі можуть давати окремі доручення окремим членам сільради або активістам, приміром, прослідкувати за тим, як відремонтовано трактор, що поїхався під час роботи або як забезпечено догляд за кінями на відпочинку тощо.

Постава роботи депутатської групи на масові рейки стимулюватиме величезний потік творчої ініціативи робітничих та колгоспницьких мас, скерованої на вишукування форм та метод праці, які на ділі перетворять депутатську групу на організатора всієї радянської роботи на відповідній виробничій або виборчій дільниці, через які сільська рада забезпечує керівництво роботою територіяльних та виробничих одиниць.

Лімберг, Райгородський.

НА МІСЦЯХ

НЕ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ КЕРІВНИЦТВА КОЛГОСПАМИ

Добровеличківський район (Степ) має колективізованіх бідняцько-середняцьких господарств 96%. Куркуль, відчуваючи свою неминучу загибель, використовує найвизомашніші форми боротьби й на кожному кроці чинить опір соціалістичному будівництву. З особливою виразністю цей опір виявився під час виконання бойових завдань 3-го вирішального року. Чимало куркульні, скориставшись з придушеного класового чуття місцевих сільрад, КНС, а подекуди і партосередків, замаскувавшись, попролізали до колгоспів і шкочили там, підіриваючи зсередини життя колгоспу.

Так, у колгоспі ім. Сталіна с. Явдоки мівка перебувала вся родина колишнього видатного орендатора-експлуататора Шка рапута, що мав оренди—«свого» часу до 300 десятин—був відомий в околицях селом, як найлютіший експлуататор. У колгоспі Шкарапута, з іншими куркулями

та підкуркульниками, звели тепле гніздо, запровадили привале шкідництво, а проте, самі мали найбільше трудоднів. Ця зграя куркульів призвела колгосп до розвалу. У колгоспі загинуло 47 коней протягом вибиральної кампанії та молотьби, хліб псували у солову, солому та ховали по куркульських коморах. Через розкладницьку куркульську роботу, стався занепад труддисципліни; управа колгоспу, замість рішучої боротьби проти куркульського шкідництва, вичлила за кошти колгоспу.

Куркулі та підкуркульницька управа завжди докторали бідноті, визнаючи їх ледарями. У колгоспі с. Скопівки у одного куркуля знайдено велику яму закопаного хліба, у колгоспі «Червоний Клин» с. Добрянки, куркульня посідала навіть посади членів управи колгоспу, серед 5 членів управи—з родичі розкуркулених, а 1 тоді експлуататор. Ця зграя

систематично зривала пляни хлібозаготівлі, що шкідництвом поставилася до худоби; у колгоспі загинуло чимало коней та свиней. У колгоспі «Пролетар» за хлібника єдиного зять офіцера, за діловеда дочка офіцера; їх оточує група куркульів та глитайських приплечників. Колгосп «Пролетар» весь час ганебно відставав з хлібозаготівель. Тоді як весь час куркульня спекулювала хлібом, перешарлюючи його до міста, біднота тут була адурана і завжди отушовувалася. Лише останнім часом викрито всі махінації глитаїні і біднота та середняки активно взялися за виконання плянів хлібозаготівлі.

У колгоспі «Червоний Дан» розкуркулений «включений» (формально) з колгоспу, під час розподілу наслідків господарювання в першу чергу одержав борошно, олію і інші продукти. Факт загину по всіх 12 колгоспах с. Добрянкам

184 коней, даже насилья куркуль розперезався і чинить шкідництво в с. Добрянки.

Піп, сектанти, куркулі с. Добровеличківки, злигавшись з карним елементом, під час розгортання хлібозаготівель та рішучого натиску на куркульство, вдалися до підпалів і майже щовечора підпалювали по 3—5 дворів активістів, щоб відвернути увагу активу і сільрад від хлібозаготівель. Використавши карні дії куркульства на чолі з головою колгоспу (ковалем, пом. пристава Щербатюк), завдали значної шкоди колгоспам с. Добровеличківки, одних лише коней загинуло в опні 63 штук та чимало свиней та іншої худоби. Під час переобмолоту соломи гнітаї опалили пік, де було залишено багато зерна.

Гасло тов. Сталіна—«в нових умовах, по-новому працювати»—у великій мірі стосується сільських рад. Проте, цих нових умов більша частина сільрад нашої району ще не опанувала. Боротися за організаційно-господарське зміцнення колгоспів, пов'язуючи в першу чергу з виконанням хлібозаготівель та своєчасною підготовою до весняної сівби, як головним чинником зміцнення колгоспів,—сільради у своїй більшості ще не розпочали. Замість організаційно-виробничого керівництва, замість оперативності та перевірки виконання, голе адміністрування, поверховість, розгубленість. Протягом 1931 року і початком 1932 р. жодна секція сільрад не збиралася. Постанови ЦК ВКП(б) про організацію весняної с.-г. кампанії методикою бригад, постанови ЦК ВКП(б)У про масову роботу у весняній с.-г. кампанії залишилися в «секреті» лежи-

ше для колгоспників, а і для самого голви сільради.

Ходун—голова артіль ім. Леніна, на запитання чи обговорювалися виробничі плани весняної сівби колгоспниками, крутить головою. Виявилось, що і йому—Ходунів (члену партії) плани невідомі. По всіх 3-х колгоспах с. Троянів плани весняної сівби складені. Їх склали агроном Райкокошопівки з рахівниками колгоспів. Відбув казюного номера агроном з РКС і поїхав у інші села «підготувати» колгоспи до більшовицької сівби. Посівного матеріалу до весняної сівби по с-р зібрано лише на 15-П 28%, бригад по колгоспах ще не утворено, обліку робочої сили по сільрадах—не проведено. У колгоспах ще сидять приховані куркулі, навіть в управі колгоспу сидить коли експлуататор Дубівняський і не лише не готується до весняної сівби, а досить виявив себе у с-рні хлібозаготівельного пляву.

За такої організації підготовки до весняної сівби від сільради та її секції секція листівничої перебудови, весняна сівба стоїть перед загрозою зриву.

Ще один зразок опортуністичного керівництва колгоспами від Богодарівської сільради. В цій сільраді засідання збираються дуже рідко. Вносяться бововні постанови про відрядність, про норми виробітку, про доброго коня тощо. Бондаренко—голова сільради довго замилував очі району. РВК часто хвалив цю сільраду, ще перевіряючи дійсного стану роботи.

Знеособіла, куркульська зрівнялівка, крадіж колгоспного майна, розбазарювання хліба, знищення худоби, невхід на працю ось що діялося в колгоспі «Перемога

Відночі» вдаленої від РВК сільрада. Більш того, сільрада не лише бачила всі ці неопоробства, а навіть сиріяла в цьому шкідництві. Голова сільради свідомо видавав безліч довідок на право помолу озимих, тоді як колгосп ганебно зривав хлібозаготівлі (колгосп перемолов 1445 пудів, а пляна хлібозаготівлі виконав щось на 46 проц.).

Виробнича нарада у цьому колгоспі абиралася протягом року 2 рази. «Колгоспники», виїжджаючи під хуру «десь за межі свого села, мінюла нові колгоспні фуртони на старі вози, привласнюючи собі придачу. З майна украдено 7 розпашників, коровей, кілька пар упряжів і низку інших речей. Трактор (хоч і старенький) «Перемога» використовували ганебно: були випадки під час оранки і азяб трактор виорював 0,25 га. Цілком не дивно, що до сільради проліз колишній жандар Страшко, і користуючися «сипотами» Бондаренка, творив «діла» за старими «своїми звичками». За всі художества голову сільради Бондаренка притягнуто до відповідальності.

Відповідальність, якість керівництва колгоспним господарюванням від сільради та її секції і депутатських груп, треба піднести на принципову височінь. Живе керівництво, перевірка виконання, докладний інструктаж, зразковість членів сільради у колгоспі, втягнення до роботи сільради дійсних ударників, нещадна боротьба проти куркульства та його агентури, практичне застосування у всій роботі шости вказівок т. Сталіна—от що забезпечить вимоги, які стоять перед сільрадами на сучасному етапі колгоспного будівництва.

Г. Лісовицький.

ДОСВІД БАЛОЧКІВСЬКОЇ СІЛЬРАДИ—ВІДСТАЛИМ

До третьої більшовицької весняної сівби Балочківська сільрада Чубарівського району вже цілком підготувалася.

Перед складанням пляну сівби, сільрада та правління колгоспу організували з колгоспників бригади—ковалів, слюсарів і теслярів. Бригади відремонтували весь с.-г. реманент, мобілізувавши всі внутрішні ресурси. Вже давно весь реманент стоїть полагоджений до початку весняної виробничої кампанії. Тепер між бригадами колгоспу розгорнуто соціалістичне змагання на оскоршій збір та гогування насіння до весни. Завдяки самовідданості бригадирів потрібна кількість насіння вже зібрана навіть із страховим фондом.

В збиранні посівного матеріалу особливу відзначилася депутатська група колгоспу «14 Жовтня», що залучивши до участі активістів колгоспників, систематично перевиконувала щоденні завдання.

Взявши на облік весь засівний матеріал, зібраний його, сільрада, управа артіль склали календарний плян перестикки. В селі влише один привіз, проте встановили, щоб перестикати зерно треба за двадцять день. Бригада для перестикки направила з комсомольців та жінок по-ударному приступила до роботи.

20 січня перестикку зерна в селі Балочківках закінчили. Депутатська група, разом з колгоспниками Бовкун Явдосю, Чиряч Мариною, Медвідь, Супутка, Баріо склали бригади й організували перевірку зберігання насіння. Вони домоглися сухого приміщення і, зробивши дезинфекцію, записали туди все насіння.

Одним з найважливіших чинників, що сприяли вчасному виконанню плянів весняної сівби, це добрий догляд за конями. Сільрада перевела нараду конюхів, де обговорила питання кращої організації догляду, конюхи склали між собою умови на соціалістичне змагання, поставивши собі завданням краще годувати коней до весняних робіт.

Засівна трійка проробила на зборах колгоспників села строки весняної сівби для різних—4 дні, а всі інші лізні культури за 9 день. Сільрада на пленумі разом з колгоспниками, управою артіль обміркувала агротехнічні заходи, які мають забезпечити підвищення врожайності на 12 проц. Для боротьби з посухою, колгоспники Балочківської сільради мають викопати 4 ставки. Щоб затримати сніг, вже заволочили 306 га озимих, розкидали солону на 45 га, та з осені залишили шлужних куліс на 233 га.

Днями сільрада перевірила етап готування до сівби в колгоспі «14-ти річчя Жовтня». Артіль до сівби готова, організовано наскрізні бригади, до кожної прикріплено с.-г. реманент, певна кількість тягла та відповідна площа для обробітку. Бригади перевадають виробничі саради, де проробляють норми відрядності. Обізнана з агрозаходами управа колгоспу надала на кожну бригаду відповідне завдання щодо підвищення врожайності. Організовано також бригади для боротьби з ховахами та іншими шкідниками.

Жінкам—членам сільради Чиряч Мариною, Захарченко Уляні, Бовкун Явдосю та іншим доручено організувати дитячі ясла; двох ударниць відряджено на курси вихователюк. На час весняних робіт організовано громадське харчування.

Маючи величезні успіхи на фронті соціалістичного будівництва, Балочківська сільрада ділиться своїм досвідом з сусідніми сільрадами, зокрема вона змагається з Новоселівською сільрадою на краще проведення весняної сівби. Балочківська Артіль «14 Жовтня» змагається з Новоселівською артілью «Пілат», бригада з бригадою та індивідуально, конюх з конюхом тощо. Умови на соціалістичне змагання, широко обговорили на зборах колгоспників і визначили терміни виконання кожного паяку.

За успішне виконання завдань Балочківська сільраду райвиконком неодноразово преміював. Згуртувавши міцний актив, вірно побудувавши роботу всіх секцій, залучаючись до участі колгоспників, організувавши депутатські групи, при умові вмілої більшовицької роботи Балочківської сільради, на засадах соціалістичного змагання дало змогу дійти великих перемог. Вчасно виконуючи всі завдання партії та радилади, зокрема з мобілізації посівного матеріалу, організації бригад, запроваджуючи агротехнічні заходи, Балочківська сільрада до весни готова.

Ф. Бутченко.

УДАРНИЦТВО—ЗАПОРУКА СВОЄЧАСНОЇ СІВБИ

Саливїнська сільрада на Вілоцерківщині по ударному розгорнула підготовку до третьої більшовицької сівби, застосувавши вищу соціалістичну форму праці—соцзмагання та ударництво. Фільм «Червоний Майдан» з своїм завданням цілком справилася, відремонтувавши взірцевий реманент.

Колгоспники Головатий, Улас, Корнієнко Андрій, Дзюбенко М., Омельченко Федор, Головатий Іван, Рябуха Олексія показали себе, як найкращі ударники. Наприклад, замість передбаченого парадю терміну ремонту сівалки 7 днів вони одремонтували лише за один день. Внаслідок такої ударної праці колгоспників та ремонтних бригад колгосп «1-го Травня» на 5-й відремонтував протягом

десяти днів: плугів—174, борів кон.—294, культиваторів—55 та сівалок—12.

Колгосп повинен засіяти 1.375 га землі ярми культурами, але насінням в достатній мірі не забезпечено. Справившись з ремонтом реманенту, колгосп не приділив достатньої уваги мобілізації насіння. На це повинні мобілізувати широкі кола колгоспників сільрада та управа колгоспу, та будьщо забезпечити соціалістичні лави насінням.

Конюхи на фільмі «Якіра» та «Червоний Майдан», оголосивши себе за ударників, змагаються на кращий стан коней до початку засівної кампанії, ліквідувавши знесосібку. За кожним конем закріпле по десять коней. Як найкращий ударник виявив себе Чорношкур Дмитро, по-

го премійовано за кращу роботу. Про це та інших діячків, як «Хлібороб», хоча не почувають за собою відповідальності, це дає змогу куркулям та підкукульникам шкодити. Підкуркульник В. Валенко Юхим байдуже ставиться до дівляди коней, внаслідок чого пало 2 вшей. Завгосп т. Рибченко М. цієї куркульської роботи недобає, у нього в дівляданні за кіними панус знесосібка.

Управа колгоспу ухвалила на масових зборах, користуючись досвідом кращих фільмів, розгорнути більшовицькі темп підготовки до сівби, ставлячи завдання протягом декади ліквідувати знесосібку мобілізувати потрібне насіння та залічити ремонт возів.

Райський

ЛІКВІДУВАТИ ПШЕНИЧНИЙ БОРГ

Куркульський шпир у хлібозаготівлях, опортуністичне потурання йому, найвиразніше позначається в Саливїнській сільраді на Вілоцерківщині на заготівлях основної харчової культури—пшениці.

Пшениця—найдіагностична культура. Тимто, куркуль, підкуркульник та їхні полігачі, що де-не-де попролазили до колгоспів, навіть до їхнього проводу, видавалися і влаштувалися до шахрайських маневрів, здаючи в хлібозаготівлю другорядні культури, всіляко затримуючи та переховуючи пшеницю. Чимало місцевих організацій не арозуміло основної настанови партії: «Плян хлібозаготівель можна вважати за виконанням лише тоді, коли його виконано за всіма кількісними та якісними показниками, насамперед щодо пшениці».

Порядком зустрічного Саливїнська сільрада має здати державі 1000 центи хліба, з них 500 центи становить пшениця. Цю таку пшеницю Саливїнська сільрада повинна була здати ще в січні місяці, але здала державі пшениці лише... 70 центи. Сільрада на це не звертає належної уваги, покладаючись на опортуністичний самоплив. Відповідної масової роботи не провадить. Керували взагалі, без диференційованого підходу до кожної окремої соціальної групи.

Користуючись з бездіяльності місцевих організацій, куркулі пролізли до ряду колгоспів, всіляко зривали хлібозаготівлі, ховаючи пшеницю по приватних поморах; так, в артілі ім. Якіра, «Червоний Майдан», «Хлібороб» та «Травень» багато пшениці таємно перемелювали і розподіляли між колгоспниками, а пляну заготівлі і пшениці не виконували. Голова артілі «Червоний Майдан»,

куркульський полігач Олійник, П.—1 центи пшениці продав на ринку й куркулями Дравиченком Я., Лютим М. Савчуком М.,—проліячив.

Буксирною бригадою в куркулів та підкуркульників знайдено прихованого хліба по ямах 2000 пудів. У куркуля Пленченко Макара знайдено 50 пудів пшениці.

В артілі ім. Якіра т. Дрифаренко Мєрон розповдлив, за ідацькою нормою, 500 пудів пшениці, та 200 пудів жита, а в артілі «Хлібороб», де головою т. Жовтєватюк, знову 1000 пудів хліба, пшениці та жита.

Саливїнська сільрада має всі можливості виконати зустрічний плян й вона повинна його виконати. Пшеничний борг треба будьщо сплатити пролетарській державі.

І. Д.

ЛІКНЕПРОБОТА ЗАНЕДБАНА

Культурна революція на селі невід'ємна частина роботи сільради. Бути письменним, це значить мати змогу брати активну участь в соціалістичній реконструкції села, в боротьбі за новий побут широких колгоспних мас, бідняків і середняків. Великий вчитель Ленін зазначив: «Неписьменний не може будувати соціалізму».

Зовсім інакше провадиться лікнепробота в с. Голові Слобучького району. В селі в 88 неписьменних бідняків й середняків та 48 малописьменних; в організо-

ваний лікнеп, але за відсутності належного керівництва та потрібної допомоги від сільради, робота цього лікнепу занедбана, селяни відвідують його дуже погано.

Не краще працює в лікнепі й місцева школа селянської молоді, що має понад 8 кваліфікованих вчителів, але в роботі лікнепа приймають участь незначна кількість. Ані сільрада та її культсекція, ні культурні сили села—вчителі нічого не роблять для підвищення відвідування неписьменними лікнепу. Не провадиться на-

лежна масова робота відповідно до цього. Куркулі ведуть шалену агітацію проти навчання, проте жодна організація не дає належного одкоша намаганням класового ворога зрвати роботу лікнепу, це найголовніший передумови успішної соціалістичної реконструкції села.

с. Головні повинні бути селом судинної письменності. Про це ні на хвилину не повинні забувати сільські організації.

Л. П.

Особливо надалі треба розгортати масову роботу навколо завдань весняної засівкампанії 1932 року, надто в першу чергу щодо вчасного утворення насінних фондів.

(З постанови Комісії Виконання РНК УСРР).

ЗА КОРДОНОМ

ДАЛЕКИЙ СХІД І БЛИЗЬКИЙ ЗАХІД

КОНФЕРЕНЦІЯ ПО РОЗЗБРОЄННЮ — ЗА ЗБРОЄННЯ.

Війна на Далекому Сході затягується. Поперше, ніхто не намагається її припинити, навпаки, капіталісти, що бачать у війні єдиний вихід з кризи, ладні її ще й роздмухати. Особливо бажана війна фабрикантам зброї, чії акції значно піднялися за час японо-китайської війни. Не перешкоджає війні й конференція роззброєння, бо вона, відкинувши радянський проєкт справжнього роззброєння, займається питаннями зброєння. Не перешкоджає й Літа Нації—її балачки й комісії мають на меті по-

Обстріл японцями китайського війська

легшити японські операції, заспокоївши громадську думку. Подруте, японський милітаризм, упоравшись порівняно легко, з Манджурією, застяг у Шанхай, натрапивши на несподіваний опір. Не зважаючи на свою військовою перевагу, підтримку інших імперіялістів, і зрадницьку політику гоміндану, японці за два місяці просунулися ледве на два десятки кілометрів.

ПОЛІТИКА ГОМІНДАНУ—ПОЛІТИКА ЗРАДИ Й ПОРАЗКИ.

Не в одного виникає питання: в чім справа. Як це сталося, що китайська армія, яка майже без бою адаła японцям Манджурію, так уперто боронить Шанхай? Може змінилася політика й тактика гомінданівського уряду й командування? Може кантонський гоміндан (під Шанхаєм бється кантонська 19-та армія) кращий за нанкінський? Може Генераль Цай-Тінґ-кай командував 19-ої армії та його генерали й офіцери, наперекір своїм генеральським і офіцерським традиціям, вирішили всерйоз боронити Китай перед імперіялістичною навалою?

Ні, політика гоміндану, спрямована на боротьбу проти китайської революції в союзі з імперіялістичними хизжаками, залишається в силі. Чан-Кай-ші і його уряд ладні за будь-яку ціну домовитися з японськими імперіялістами, вони готові на будь-які поступки. За спиною героїських оборонців Шанхаю вони весь час ведуть торг з японцями. Генерал

Цай-Тінґ-кай теж не думає всерйоз ставити опір японським інтервентам, хоча час-від-часу робить патріотичні заяви. Його лінія—боронитися, ні в якому разі не брати ініціативи в свої руки. Навіть годі, коли 19-та армія могла скинути японців у море, Цай-Тінґ-кай твердо тримався своєї «оборонницької» тактики, що заздалегідь має на меті поразку китайської армії. Це ж він примусив оборонців фортів Усува відступити, загрозивши розстріляти їх ззаду. Це ж його генерали чомусь твояються з важливими військовими документами в за нятому японцями Шанхаї.

ТІЛЬКИ РЕВОЛЮЦІЙНІ РОБІТНИКИ ЗА ЗБРОЙНИЙ ОПІР ІМПЕРІАЛІСТИЧНОЇ АГРЕСІЇ.

Причина героїської оборони Шанхаю полягає в тому, що бійці 19-ої армії, куди влилося чимало шанхайських революційних робітників і патріотично настроєних студентів, відбивають справжню готовість трудящего Китаю боронити кожний квадрат своєї землі, боротися за визволення Китаю від імперіялістів. З цією готовістю мусять рахуватися й гомінданівські генерали, хоча й використовують її водночас для підсилення своїх позицій в торгах з японським імперіялізмом.

Війна затягується ще й тому, що японський капітал, який переживає не меншу економічну кризу, ніж його європейські й американські колеги, теж вбачає єдиний вихід з цієї кризи у воєнних авантюрах, використовуючи слабкість свого великого сусіди—Китаю. Японський капітал намагається силою завоювати для себе величезний китайський ринок. Захоплення Шанхаю, через який проходить основний канал зовнішньої торгівлі Китаю, і є один з етапів боротьби японського капіталу за шідкорення китайського ринку й витиснення з нього європейських і американських конкурентів.

КАПІТАЛІЗМ ШУКАЄ ВИХОДУ З КРИЗИ В ІНТЕРВЕНЦІЇ ПРОТИ СРСР.

Але апетити японського імперіялізму не обмежуються Китаєм. Проковтнули Манджурію, підкорили тим чи іншим способом Китай—це ще не все. Японський імперіялізм, як і кожний інший, ненажерливий. Апетит у нього росте з їдою. Мета японської політики—оволодіти всім азійським узбережжям Тихого океану й близькими до нього островами. Не на останньому плані й захоплення радянського Далекого Сходу.

Трудящі Радянського Союзу ще не забули японської інтервенції на Далекому Сході під час нашої боротьби з Колчаком і іншими білими генералами й атаманами. Не так давно наша преса публікувала листи японського адмірала Танакудо Мікаді, якому він викладав плани війни з СРСР і захоплення Радянського Далекого Сходу. Зараз появились нові документи, що підтверджують ще раз ці стремління японського імперіялізму.

В опублікованих «Ізвестиями» документах, що надходять від представників вищих військових кіл Японії, які нині вершать її долю, говориться про це ясно, без тієї намули слів, яка характеризує офіційні виступи дипломатів. В одному з цих документів сказано: «Щодо того, чи слід Японії починати війну з Радянським Союзом, чи ні, вважаю за потрібне, щоб Японія стала на шлях твердої політики щодо Радянського Союзу, була готова почати війну в перший-ліпший момент. Кардинальна мета цієї війни повинна полягати не стільки в тому, щоб захистити Японію від комунізму, скільки в опануванні радянським далеким Сходом і Східним Сибіром».

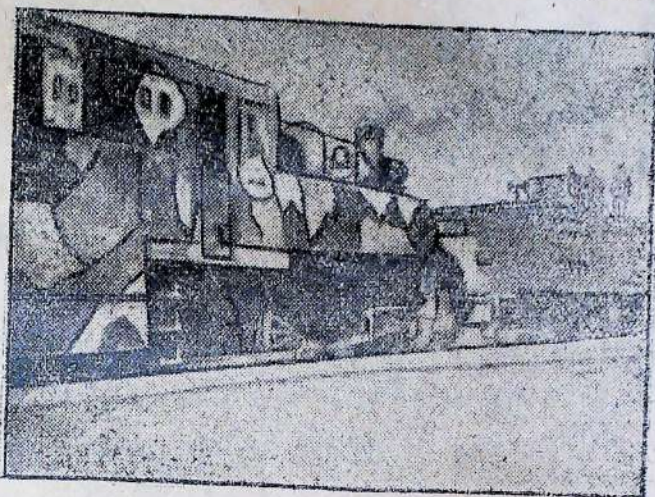
Коли до того пригадати всі ті провокації, які чинила й чинить японська воляччина в Північній Манджурії по відношенню до КЗС і Радянського Союзу, коли взяти на увагу не без відому японського уряду організовану з провокаційною метою спробу замаху на японського представника у Москві, коли, врешті зважити на підтримку, що її мають від Японії російські біловардійці,—то стане кожному ясно, що ми маємо діло не з фантазією окремих японських державних діячів, а з плянами нападу на наші східні кордони.

СРСР—СТАНОВИЙ ХРЕБЕТ СВІТОВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

Хоч і засліплені вірою в непереможність своєї армії японські імперіялісти, проте, здають собі справу, що війна проти СРСР це війна не з гомінданівськими генералами. В другому документі, опублікованому в «Ізвестиях», так і сказано: З огляду на те, що Японії буде важко завдати смертельного удару Радянському Союзу війною на радянському Далекому Сході, одним з найголовніших моментів нашої війни повинна бути стратегічна пропаганда, якою нам треба буде залучити західних сусідів й інші держави до війни з СРСР».

Тут явний натяк на спільний фронт усіх капіталістичних країн проти СРСР. Це знов таки не мрії японських фантастів, а реальна небезпека. Між капіталістичним Сходом і капіталістичним Заходом немає різниці у ставленні до СРСР. І ті, й ті миряться з існуванням соціалістичної пролетарської держави не з любови до нашого суспільного ладу, а в силу своєї слабости, неспроможности знищити нас силоміць. І ті, й ті не з сьогоднішнього дня готуються до інтервенції проти СРСР—станового хребта світової революції. Скільки вже років гегемон воєнної капіталістичної Європи—Франція збиває антирадянський блок під різними назвами: Ліга Націй, мала Антанта, Пан-Європа, Дунайська федерація тощо.

Нині, під шумок конференції роззброєння, запровадили на весь хід військові заводи у всіх капіталістичних країнах. Транспорти зброї спрямовані не лише до Японії, але й до наших західних сусідів. Не зважаючи на кризу, військові бюджети наших сусідів ростуть. Вони не таять своїх симпатій до Японії. Навіть окремі буржуазні політики, як колишній латвійський міністер закордонних справ Целенс, змушені визнати наявність спільних антирадянських плянів капіталістичних держав. «Великі держави—лише Целенс—останнім часом серйозно

Китайський панцерник

намагаються досягнути згоди між Японією і Китаєм, держави намагаються втягнути у війну Японію з СРСР».

Нинішня японо-китайська війна зачіпає інтереси не лише Китаю й Японії. В цю гру ладні вступити ще й інші капіталістичні партнери. Нинішня війна в Манджурії і під Шанхаєм має тенденцію перетворитися у нову світову війну. Буржуазія не відмовляється від нової світової війни, але вона бажала б, що це була радше не війна капіталістичних країн між собою, а війна капіталістичних країн проти СРСР. Буржуазія шукає виходу з кризи у війні, а саме у війні проти Радянського Союзу.

Радянський Союз єдиний провадить послідовну політику миру. З цієї лінії нас не зіб'ють жодними провокаціями. Але водночас ми не можемо закривати очей перед реальною небезпекою із боку нашого уряду буде зроблено все потрібне для оборони наших кордонів чи то східних, чи західних з чийого боку не була спроба порушити їх. «Жодної п'яди чужої землі не хочемо, але й своєї землі, жодної п'яди своєї землі не віддамо нікому». (Сталін).

В. Н.

Працівники сільрад та активісти!

пишіть до журналу „ЧЕРВОНЕ СЕЛО“ про роботу секцій сільрад, депутатських груп, інші форми втягнення мас в роботу сільських рад, про перебіг хлібозаготівель, розподіл наслідків господарювання в колгоспах та організаційно-господарське зміцнення колгоспів й ролю сільради, її секцій та депутатських груп у виконанні цих завдань, застосування соціалістичних методів праці, мобілізацію коштів, зокрема реалізацію позики „3 вирішальний рік“, застосування госпрозрахунку, ліквідацію неписьменности, як проробляється на селі постанови 3-ої сесії

НАША АДРЕСА:

м. Харків, майдан Тевелева, ВУЦВК.